

تأثیر گسترش بام سبز بر ارتقای کیفیات زیستی با توجه به اصول معماری

سبز

سمانه شاطر جباری^۱ (Sayeh.jabbary@yahoo.com)

سعید شفیعی^۲ (Saeidshafiei۹۱۵@gmail.com)

چکیده

مفهوم پایداری در دهه ۱۹۷۰ میلادی، نتیجه آگاهی بشر نسبت به مسائل محیط زیست و مشکلات فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی می باشد. یکی از مهمترین اهداف توسعه پایدار، حفظ طبیعت و اصلاح نگاه به آن و همچنین اهمیت نقش و جایگاه اقلیم در معماری است. آنچه که در این تحقیق مورد توجه قرار گرفته است رویکرد معماری پایدار نسبت به مسائل محیطی و اقلیمی است؛ هر چند که جدا کردن این موضوع از سایر جنبه های اقتصادی، فرهنگی و اجتماعی کاری دشوار است. عنوان هایی مانند معماری پایدار و معماری سبز بررسی می شود استفاده از بام سبز در ایران، راه حلی جهت تعریف و تحلیل پایداری در قالب سیاست ها و مولفه های توسعه پایدار می باشد. به همین دلیل توسعه ی بام سبز در کشور موضوع مهمی به حساب می آید و می بایست در سطحی کلان به کار گرفته شود تا بتوان از طریق آن به صرفه جویی در مصرف انرژی در ساختمان رسید. حال سوال اصلی این پژوهش این است که چگونه می توان با استفاده از بام سبز در ساختمان ضمن صرفه جویی در مصرف انرژی به یک محیط زیست سالم رسید. روش گردآوری اطلاعات در این تحقیق مبتنی بر مطالعات کتابخانه ای، میدانی، اینترنت و استفاده از مقالات و پایان نامه های کار شده مرتبط با موضوع صورت گرفته است نتایج به دست آمده از این تحقیق با هدف معماری پایدار و رویکرد طراحی اقلیمی به اصلاح رابطه انسان، معماری و اقلیم و محیط می پردازد.

واژه های کلیدی: بام سبز، مجتمع مسکونی سبز، ارتقای کیفیات زیستی، صرفه جویی در مصرف انرژی

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب

^۲ عضو هیات علمی دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران جنوب